

Sessizliğin Musikisi

– ADEM EFİLOĞLU · 22 Nisan 2022

Parmaklarımın üzerinden süzülüyor
Akşamın turuncu güneşi
Sokaklarda çingene çocukları
Elleri yüzleri kir pasak
Üşüyen ayaklarımı örter yeryüzü
Kurşundan ağır gök
İşte böyle bir anda
Ne çok seviyormuş toprağı
Anlamıyorum...

Önümden geçip giden insanların bakışlarında
Sorgulayan izlenimler
Kendinden geçmiş zamana direndikçe
Gölge etmeseniz diye düşünüyor aklım
Umursamaz sessizliğini giyinmiş dudaklarım
Anlıyorum ben sessizliğimi
Herkesten çok seviyorum...

Dedim ya
Bazen üstümü örter sessizlik,
Yüreğimle oturup konuşuruz havadan sudan

Rızasız düşmeyen damlaları
Vefasız bırakılmış toprakları
Sokak başlarında eskiyen yaşamları
Sabahları
Akşamları
Doğanları
Ölenleri
İşte böyle bir içimlik su olur yaşananlar
Sessizliğimle...

İnce belli bardağın ardında
Sohbetimiz mısralara dökülür
Şükür kendi yağmurunda ıslanan şiiirlerimiz var

Anlatması zor vakitleri
Anbean gergef gibi işleyen
Sahi
Kelimelerin çilingiridir derim sessizlik
Sonra
Umudun yelkenine rüzgâr olur mısralarım...

Biliyor musun
Gölgemi denize bıraktım
Dalgalar her defasında çarpıyor kıyıya
Parçalanan yakamozlarda hüznün
Ben sustukça dağılıyor kumsala
Bilseler
Ay çarpmış yüreğimde ağlayan sığırcık kuşları
Ne vakit kanat çırpar sessizliğime...

Yalınayak koştuğum diyarlarda
Son cümlesi sessizliğin musikisi
Kapatıp gözlerimi
Onu dinliyorum
İçimde zalim dünyanın
İsyân seferleri...

Yaşamak diyorum
Ellerim cebimde
Sessizce uzaklaşıp gidiyorum...

Âdem Efiloğlu